

[Jørgen Jørgensen.]

parti og et andet som Regeringsparti? Det er muligt, det ærede Medlem regner med, at Risikoen ikke er saa stor, for Venstre faar ikke Regeringen mere, men man kan jo aldrig vide, og for alle Tilfældes Skyld: Var det ikke bedre at holde Vejen aaben? Der skal saa mange Forklaringer til bagefter om, hvorfor man havde eet Standpunkt som Oppositionsparti og et andet som Regeringsparti, og saa slaar alle disse Forklaringer bagefter jo alligevel ikke til.

Jeg har før givet det ærede Medlem gode Raad. Det ærede Medlem har ikke altid fulgt mine Raad, men mon ikke han har en Brindring om, at naar han ikke fulgte det, jeg raadede ham til, saa gik det galt? Jeg raader derfor det ærede Medlem til, at han og hans Parti indtager en Holdning nu, der svarer til, hvad Venstre som Regeringsparti krævede af den daværende Opposition — det vilde for Resten heller ikke forringe Rigsdagens Anseelse.

Jeg ser i øvrigt ingen Grund til under denne Debat at gentage, hvad der i Diskussionen forud for Valget blev fremført over for den tidligere Regering og dens Stilling til Sydslesvig; det Spørgsmaal er gennemdrøftet her i Salen og paa Møder ud over Landet, og Befolkningen har taget Standpunkt dertil. Det var Venstres Regering, der valgte den Løsning at forelægge Spørgsmaalet for Vælgerne; det havde ikke været paakrævet, men det valgte Venstre-
 regeringen altsaa, og derfor maa Venstre mere end noget andet Parti føle sig forpligtet til at respektere Valgets Afgørelse.

Venstre havde ved Valget — saaledes som der er gjort Rede for her ogsaa af andre Ordførere — en Fremgang paa 94 000 Stemmer, Hovedstadens Venstre indbefattet. Men de to Partier, Det konservative Folkeparti og Dansk Samling, som støttede Regeringens Sydslesvigpolitik, havde en Tilbagegang paa 154 000 Stemmer. Det vil altsaa sige, at de 3 Partier under eet havde en Tilbagegang paa 60 000 Stemmer. Her i Salen er Stillingen den, at de Partier, der støttede Venstre-
 regeringen ved Afstemningen, da Regeringen kom i Mindretal, før Valget repræsenterede 68 Stemmer mod 66 Stemmer efter Valget. Og saa har jeg endda regnet Venstres Mandater lig andre Partiers, til Trods for at Venstre ikke har Stemmer svarende til Mandaterne paa samme Maade som de andre Partier. Valgets Resultat maatte derfor blive ikke alene det selvfølgelig, at Ministeriet Knud Kristensen maatte gaa, men tillige, at den nye Regering maatte føre en Sydslesvigpolitik i Overensstemmelse med

Valgets Afgørelse. Dertil kom, at vi i Det radikale Venstre maatte anse det for meget betydningsfuldt, om en ny Regering kunde dannes paa saa bredt et Grundlag, at alle betydende Befolkningsgrupper var repræsenteret deri. Ud fra disse Synspunkter rejste vi Kravet om en Samlingsregering af de 4 gamle Partier, og jeg føler mig overbevist om, at Landet havde staaet bedre i det i Dag, hvis Forhandlingerne om en Samlingsregering havde ført til et Resultat.

Forudsætningen for, at en saadan Regering kunde dannes, var naturligvis, at man i det Spørgsmaal, som havde været Valgets Hovedspørgsmaal, fandt et fælles Grundlag. Der var selvfølgelig ikke Tale om at knægte Ytringsfriheden, eller at nogen skulde opgive eller ændre sit Standpunkt i det sydslesvigske Spørgsmaal. Disse Talemaader, som Gang paa Gang blev fremsat, maa være beregnet paa Mennesker, som ikke har Evne til at tænke selvstændigt. Nej det, der var Tale om, var, at Mindretallet, Venstre og Konservative, skulde tage Konsekvenserne af Valget og erkende, at der ingen Mulighed var for at føre en videregaaende Politik end den, som indeholdtes i 19. Oktober-Noten og Memorandummet af 31. Januar, og at alle Kræfter derfor maatte samles om at søge gennemført, hvad det var muligt at gennemføre inden for disse Rammer.

For at der ikke skal blive nogen Mytedannelse om, at Det radikale Venstre under Forhandlingen om Regeringsdannelsen rejste Krav, der betød Knægtelse af Ytringsfriheden, som der siges fra Venstres Side, er det nødvendigt for mig her at opløse det Udkast, som paa Det radikale Venstres Foranledning blev udarbejdet og forelagt Partierne, og som skulde være Grundlaget for en fælles Sydslesvigpolitik. Dette Udkasts Ordlyd var følgende — jeg beder Formanden om Tilladelse til et kort Citat —:

„De Partier, der deltager i Regeringsdannelsen, fastholder hver for sig deres principielle Stilling til det sydslesvigske Spørgsmaal, men har ikke til Hensigt, saa længe Regeringssamarbejdet varer og ingen ny Situation foreligger, paa ny i Befolkningen at rejse Krav om en Ændring i Danmarks officielle Politik. Denne maa, efter at Valget har givet Flertal herfor, fortsat være den, der har fundet sit Udtryk i 19. Oktober-Noten og Regeringens Memorandum af 31. Januar.“

Her var ikke Tale om, at man skulde opgive sin principielle Stilling og forpligte sig til et bestemt Standpunkt, hvis der kom til at foreligge en ny Situation. Her var kun